

od svého odporu na základě předloženého materiálu oranžového, jest nerozhodná a nelze z ní usuzovati na ochranu známek v provedení oranžovém, an tomu odporuje vlastní výrok dotyčného ministerského rozhodnutí. Není tu tedy vytýkaného rozporu se spisy a ocitá se dovolatelka sama v rozporu s obsahem rozhodnutí ministerstva ze dne 22. prosince 1927, čís. 3608, tvrdíc, že jím byla přiznána známám čís. 39.407/8 ochrana pro provedení v barvě oranžové. Odvolací soud dal tomuto rozhodnutí výklad, který z něho jediné vyplývá. Soud druhé stolice musil se však nezbytně zabývati čl. 3 madridské úmluvy, neboť jím lze vysvětliti, proč usilovala žalovaná o mezinárodní ochranu svých známek, zapsaných v zemi původu, dvakráte, což jest právě podkladem stěžejní otázky sporu, totiž, zda má žalovaná v tuzemsku chráněny své známky i v provedení oranžovém. Dovolatelka nemůže pro sebe nic vytěžiti ani z předpisu čl. 6 pařížské úmluvy, podle něhož každá v zemi původu řádně zapsána tovární neb obchodní známka má býti v ostatních svazových zemích připuštěna k uložení a chráněna »tak jak jest« (zásada: »telle-quelle«), neboť přehlíží čl. 3 úmluvy madridské. Ucházela-li se v roce 1924 o mezinárodní protokolaci své známky země původu bez výslovného prohlášení, že určitá barva má býti rozlišující značkou této známky, byl zápisem v mezinárodním reistříku chráněn jen tvar známky, nikoli také barva, jen potud byla chráněna známka země původu »tak jak jest«. Teprve opětovnou žádostí z roku 1926 usilovala žalobkyně o mezinárodní ochranu svých známek v o r a n ž o v é b a r v ě, které sice dosáhla, nikoli však i pro tuzemsko, kde jí byla pravoplatně odepřena. Odvolací soud posoudil věc správně po právní stránce, dovolání není odůvodněno a nemohlo mu býti vyhověno.

Čís. 9459.

Třebas jest rukojemství obchodem, jest vyhověti požadavku písemnosti, byla-li platnost rukojemství podle vůle stran učiněna závislou na podpisu smlouvy.

Nestačí, že svědci podepsavší znamení rukv (§ 886 obč. zák.) podepsali smlouvu dodatečně, nýbrž se vyžaduje, by byli přítomni při vepsání znamení ruky. Svědci musí býti osobami rozdílnými od stran (účastníků).

(Rozh. ze dne 13. prosince 1929, Rv I 291/29.)

Žalující společenstvo domáhalo se na žalované zaplacení polovice 15.000 Kč s přísl., které uvěřilo jejímu synu Josefu W-ovi podle písemné smlouvy ze dne 22. listopadu 1923, k níž prý žalovaná společně s Františkem G-em přistoupila jako rukojmí a plátce vlastnoručním podpisem smlouvy. Žalovaná popřela, že se vůbec za syna zaručila, zeiměna že přistoupila ke smlouvě ze dne 22. listopadu 1923 jako rukojmí a plátce vlastnoručním podpisem této smlouvy, neboť prý neumí psáti a, vyskytuje-li se ve smlouvě její znamení ruky, jest to padělek. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Nižší soudy pokládaly za zbytečné, prováděti důkazy, dospěvše již ze skutkového přednesu stran k přesvědčení, že žalobní nárok není odůvodněn. Vycházejíce ze správného názoru, že rukojemství, má-li býti platným, vyžaduje podle § 1346 obč. zák. písemné formy a že jen tehdy není na určitou formu vázáno, je-li samo obchodem (čl. 317 obch. zák.), rozcházejí se potud, že procesní soud nepokládá přistoupení žalované k obchodnímu dluhu jejího syna, i kdyby se bylo stalo, za obchod, kdežto odvolací soud vidí v něm obchodní jednání na straně žalobkyně ve smyslu čl. 272 a 273 obch. zák. Leč přes to má i odvolací soud za to, že bylo třeba vyhověti požadavku písemnosti, poněvadž podle jeho názoru byla platnost rukojemství podle vůle stran učiněna závislou na podpisu smlouvy ze dne 22. listopadu 1923 (§§ 884 a 886 obč. zák.). Jest přisvědčiti názoru odvolacího soudu, jehož správnost plyne již z tvrzení žaloby, kde se zdůrazňuje okolnost, že žalovaná přistoupila jako rukojmí a plátce k písemné smlouvě úvěrní vlastnoručním svým podpisem, ale i z úvahy, že nebylo žádnou ze stran tvrzeno, že žalovaná vůbec vyjednávala přímo se žalujícím ústavem o převzetí rukojemství. O rukojemství ucházeli se u ní syn Josef W. a jeho tchán František G., který rovněž podepsal smlouvu jako rukojmí. Netřeba se tedy obíratí s otázkou, zda v tomto případě bylo převzetí, pokud se týče přijetí rukojemství obchodem, čili nic, a záleží jen na tom, zda žalovaná skutečně písemnou smlouvu opatřila znamením ruky a zda bylo při tom vyhověno požadavku § 886 obč. zák. V té příčině není sporu, že osoby uvedené ve smlouvě jako svědci Josef Sch. a Reinhold S. nebyly přítomné při udánlivém vepsání znamení ruky žalovanou, nýbrž že podepsaly jako svědci tohoto úkonu smlouvu dodatečně. Leč zákon nařizuje, by znamení ruky bylo připojeno před dvěma svědky, z nichž jeden podepíše jméno strany, která znamení ruky přičinila. Svědectví Josefa Sch-a a Reinholda S-a nemá tedy významu, poněvadž žalovaná nepodepsala před nimi. Poukazuje-li dovolatel k náhodné přítomnosti Františka C-a a Josefa W-a, pokud se týče také Hedviky W-ové a snaží-li se dovoditi, že bylo učiněno zadost předpisu § 886 obč. zák., poněvadž by i tyto osoby mohly potvrditi pravost znamení ruky žalované jako svědci a ježto prý stačí pouhá přítomnost dvou osob, třebas na smlouvě účastněných, a to i, kdyby smlouvu nepodepsaly, ocitá se v rozporu se záměrem a se smyslem zákona. Žádá-li zákon, by se připojení znamení ruky stalo před dvěma svědky, má tím zřejmě na zřeteli osoby rozdílné od stran (účastníků), kteří smlouvou nabývají práv nebo se zavazují. Vyžaduje toho právní bezpečnost, neboť jinak byla by otevřena cesta zneužití tohoto zákonného předpisu nepoctivými účastníky, kteří by, majíce přímý zájem, mohli býti po případě svedeni potvrditi i nepravdu. Proto také zákon staví proti sobě »svědky« a »stranu« a nařizuje, že ieden ze svědků má připoiti jméno toho, kdo vepsal znamení ruky. Že Josef W. jako příjemce úvěru a František G. jako rukojmí a plátce jsou účastníky, netřeba zvláště dovozovati. Zbývala by tedy jen Hedvika W-ová, jejíž přítomnost byla ostatně žalovanou popřena. Jediný svě-

dek však nestačí. Nebylo tudíž znamení ruky, i kdyby pocházelo od žalované, připojeno před dvěma svědky ve smyslu zákona (§ 886 obč. zák.) a není závazným.

Čís. 9460.

Ručení za škodu podle § 1320 obč. zák.

Nevyhledává se, by zvíře mělo zlé vlastnosti. V otázce, zda bylo opatrování a dohlížení chovatele zvířete dostatečné, bude ovšem zpravidla padati na váhu, jakou přirozenou povahu má zvíře a co lze rozumně požadovati k jeho náležitému opatrování a k dozoru nad ním, právě hledíc k jeho vlastnostem a k okolnostem, za kterých jest ho používáno. Chovatel ručí i za škodu, jež byla způsobena zvířetem nepřímo.

Ručení podle § 1320 a podle § 1315 obč. zák. může býti vedle sebe.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1929, Rv I 469/29.)

Žalovaný poslal pro žalujícího lékaře povoz, by ho dovezl k návštěvě nemocné manželky žalovaného. Kůň povozu, řízeného kočim Ch-em, se splašil, žalobce vypadl z povozu a poranil se. Žalobní nárok na náhradu škody proti žalovanému neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Pokud jde o ručení podle § 1320 obč. zák. vytýká dovolatel právem, že jest nesprávným názor odvolacího soudu, že náhrada škody chovatelem zvířete předpokládá, že zvíře má zlé vlastnosti podle § 1320 obč. zák. a že poranění žalobce bylo způsobeno přímo koněm žalovaného. V § 1320 obč. zák. není zmínky o »zlých vlastnostech« zvířete, o těch se mluví jen v § 391 trest. zák., kde však jde o trestní odpovědnost. Podle § 1320 obč. zák. ručí za škodu způsobenou jakýmkoliv zvířetem jeho chovatel, jest však ručení sprostě, dokáže-li se, že se postaral o potřebné opatrování a o dohled. Nedokáže-li to, ručí za škodu, ať mělo zvíře zlé vlastnosti nebo ne. Ovšem při posuzování otázky, bylo-li opatrování a dohlížení dostatečné, bude zpravidla padati na váhu, jakou přirozenou povahu zvíře má a co lze rozumně požadovati k jeho náležitému opatrování a k dohledu nad ním právě se zřetelem k jeho vlastnostem a k okolnostem, za kterých jest ho používáno. — Nemůže býti dále pochybnosti o tom, že všeobecné zásady o příčinné souvislosti platí i při ručení za škodu podle § 1320 obč. zák., že tedy chovatel zvířete ručí — ovšem za podmínek tohoto zákonného ustanovení — za škodu zvířetem způsobenou nejen tehdy, když byla způsobena zvířetem přímo (na př. kopnutím koně, kousnutím psa), nýbrž i tehdy, když škoda byla zvířetem způsobena nepřímo,